

INFINITY

Vážení čtenáři,

právě se vám dostal do rukou almanach žáků 9. třídy. Žáků, kteří byli jedineční, už od první třídy velice podnikaví, nápadití, přátelští a kteří tvořili velmi dobrý kolektiv. To jim ostatně zůstalo až do posledního ročníku jejich školní docházky, kdy ale už bohužel díky koronavirové situaci nemohli uskutečnit vše, co měli v plánu – a bylo toho dost. Nebylo jim dopřáno užít si spolu „popřijímačkové“ dny, radost z dobře vykonané zkoušky a podělit se o nadšení z přijetí na školu, kam se hlásili. Zdraví je ale nejdůležitější, to oni vědí.

A tak jim přejme nejenom to, ale spoustu úspěchů na střední škole, mnoho tak bezvadných lidí, jako jsou oni sami, a jen a jen báječné zážitky, bez nichž by byl život tolik fádni....

Ivana Šmaterová, třídní učitelka

1. - 9. třída

školní rok 2011-2020

UČITELÉ, KTERÍ NÁS UČILI:

Třídní učitelky:

1. stupeň

Mgr. Alena Poláková

2. stupeň

Mgr. Ivana Šmaterová

Ostatní učitelé :

Mgr. Jarmila Michálková

Mgr. Jaroslava Balášová

Mgr. Martina Záplatová

Mgr. Zdeněk Tužil

Mgr. Jaroslav Vocl

Mgr. Lenka McGrath

Mgr. Jana Sevránková

Mgr. Michal Mojžíš

Mgr. Iva Vojtková

Mgr. Bc. Miloslav Polák

Mgr. Ivana Pokorná

Mgr. Michal Kašpar

Mgr. Marie Pekárková

Mgr. Soňa Therová

Družina:

Lída Kurková

Renata Krpatová

Daša Vachová

JAKUB AUDRLICKÝ

„Běž za svými sny, než ti utečou. “

Jmenuji se Jakub Audrlický, narodil jsem se 28. května 2005 v pardubické nemocnici. Bydlím s rodiči, bratrem a babičkou v Komárově. Moje matka, Jitka, pracuje jako administrativní pracovnice v Kooperativě a můj otec, Václav, je truhlář. Můj starší bratr, Václav, kterému je 20 let, studuje na Masarykově univerzitě v Brně učitelství pro 2. stupeň. Velkou část svého volného času trávím se zvířaty. Mezi mé koníčky patří jízda na kolečkových bruslích, skateboarding, malování a rád chodím ven s kamarády. Šest let jsem byl členem sboru dobrovolných hasičů Komárov. Mezi mé oblíbené předměty patří český jazyk a výtvarná výchova. Po ukončení základní školy bych rád studoval na gymnáziu Mozartova v Pardubicích.

U potoku

Mé oblíbené místo je potok v Komárově. Žlutý kotouč se pomalu probouzí a nenechá na sebe dlouho čekat. Kačer s kačenou si vyprávějí o svých snech. Rostliny ukazují své květy celému světu. Včelky začínají pilně pracovat. Malý brouček ze sebe setřásl kapky rosy. Žabky začínají zpívat ranní písně, aby probudily zvířátka, která ještě spí. Stébla trávy si povídají pohádky. Pramen vody utíká po kamenitém dně. Ptáčci vyletěli ze svých hnízd a letěli hledat něco k snídani a příroda se probouzí. Žlutý kotouč už procestoval oblohu, a tak šel spát. Místo něho na nebe vylézá měsíční terč. Květiny zavírají své květy. Včelky šly spát do úlů. Malý brouček se přikryl mechem, žabky dozpívaly své večerní písně a šly spát. Stébla trávy usínají pod vrstvou rosy. Pramen přestal utíkat a pomalu usíná. Ptáčci zaletěli do svých hnízd. Rodina sovy pálené se vydala na noční prolet nastávající tmou. Ježek vylezl ze svého domku a začal hledat něco dobrého k jídlu. Cvrček začíná zpívat své písně a příroda usíná pod svitem měsíčního terče. Mám rád to klidné místo, jelikož je vždy na co se dívat.

DENISA BARTÁKOVÁ

„Každé dítě je umělec, ale je těžké jím zůstat na celý život.“

Jmenuji se Denisa Bartáková, narodila jsem se 7. ledna 2005 v Pardubicích. V současné době mi je 15 let. Bydlím s matkou, otcem a bratrem v Trusnově. První stupeň základní školy jsem navštěvovala v Horní Rovni a druhý stupeň v Dolní Rovni. Ve škole mě baví přestávky, volné hodiny, výtvarná výchova. Od 9 let se věnuji výtvarnému oboru v ZUŠ Vysoké Mýto a od 10 let hraji golf. Po úspěšné talentové zkoušce jsem byla přijata na Střední školu cestovního ruchu a grafického designu Pardubice, obor grafik. Také jsem hrála v ochotnickém divadle v Trusnově. S rodinou si občas vyjdeme na procházku, nebo společně sledujeme filmy.

Dárek pro mě

Mým koníčkem je malování. Chodím na výtvarnou výchovu do základní umělecké školy. Ráda maluji na plátno, k němuž potřebuji malířský stojan, který jsem si už dlouho přála. Mé přání se vyplnilo, jelikož mi ho rodiče dali k svátku. Stojan je vyroben z kvalitního bukového dřeva. Má světle hnědou barvu a jeho povrch je hladký. Měří asi metr padesát na výšku a na šířku asi půl metru. Stojan je vysoce stabilní, díky své dobré konstrukci. Uprostřed vyčnívá vodicí tyč s podpěrným korýtkem pro plátno, to vše je zajištěno kovovým mechanismem. Prostřední tyč je vodicí a je nejvyšší z celého stojanu. Slouží k posouvání různých velikostí plátna. Korýtko mi pomáhá držet plátno a pod ním je úložný prostor, do kterého si ukládám štětce a barvy. Celý stojan drží obdélníkový tvar, též z kvalitního dřeva. Z něho vedou dvě postranní latě, které mi udržují náklonnost stojanu. Malování obrázků, jež převážně tvořím na stojanu, dělá radost nejenom mně, ale hlavně lidem okolo mě. Díky němu mohu dělat to, co mě baví.

NATÁLIE BOROVCOVÁ

„Hlupák žvaní, chytrý mluví a moudrý koná.“

Jmenuji se Natálie Borovcová, narodila jsem se 14. července 2004 v Praze na Karlově náměstí v porodnici U Apolináře. Narodila jsem se o měsíc dřív, než jsem měla, a kvůli tomu jsem byla tři týdny v inkubátoru. Ve dvou měsících jsem podstoupila operaci hemangiomu na hlavě (výrůstek na hlavě). Se svou rodinou žiji v Platěnicích, mám dva sourozence, sestra je dvojče a bratr je mladší o tři roky. Můj otec se jmenuje Lukáš a moje matka se jmenuje Kateřina. Studovala jsem na Masarykově základní škole v Dolní Rovni a

hlásím se na Chemickou školu, obor kadeřnice. Ve škole mě baví chemie a čeština. Mimo školu ráda cestuji do zahraničí. Navštívila jsem například Egypt, Tunis, Turecko, Španělsko a Itálii. V těchto zemích mě zaujaly kulturní památky.

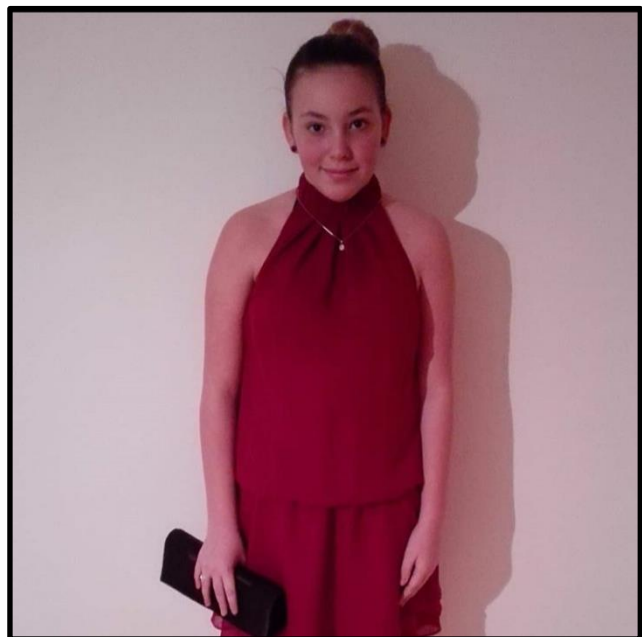
Jak se dnes cítím

Dnešní den začíná stejně jako poslední dobou všechny ostatní dny, protože žijeme v těžké době. Je to doba, na kterou budeme dlouho vzpomínat, protože spousta lidí úplně změnila život. V poslední době se mi hlavou honí myšlenky, jak to s námi dopadne. Myslela jsem, že když nás něco takového potká, že budeme jako stát držet pohromadě a budeme se snažit pomoci jeden druhému. Vůbec se mi nelíbí, jak se lidé k sobě chovají a zvláště ke starším lidem, kteří podle mě potřebují největší pozornost, protože jsou nejvíce ohroženou skupinou. Každý den sleduji, jak se situace u nás vyvíjí a nestačím se kolikrát divit, co naši představitelé vlády dokážou vymyslet. Uvědomuji si, že pro ně je to také nová situace, se kterou se zatím nesetkali, ale zodpovídají za náš národ, a tak by měli dát možnost lidem, aby se k tomu mohli vyjádřit a říci svůj názor, jak by takovou situaci řešili. Vždyť na tom není nic špatného, když člověk požádá o pomoc druhého. Vždy je lepší mít více řešení a z toho se snažit vybrat to správné, i když to také nemusí vyjít hned na poprvé. Nejvíce mám strach o svoje blízké a zvláště o svého bratrance, který je už víc jak půl roku v Anglii, kde panuje obdobná situace jako u nás. Přála bych si, aby tato doba skončila a my mohli žít jako dřív.

NICOLA BOROVCOVÁ

„Opálení časem vybledne, ale vzpomínky zůstanou navždy.“

Jmenuji se Nicola Borovcová, narodila jsem se 14. července 2004 v Praze na Karlově náměstí v porodnici U Apolináře. Narodila jsem se o měsíc dřív, a proto jsem si pobyla tři týdny v inkubátoru. Se svou rodinou žiju v Platěnicích, mám dva sourozence, dvojče Natálii a o tři roky mladšího bratra. Otec se jmenuje Lukáš a matka se jmenuje Kateřina. Navštěvovala jsem základní školu v Dolní Rovni a hlásím se na Střední průmyslovou školu chemickou v Pardubicích, obor kadeřnice. Ve škole mě baví čeština a fyzika. Ve volném čase ráda jezdím na kole a na bruslích.

Mé nejoblíbenější místo

Mé nejoblíbenější místo se nachází na konci naší zahrady. Jde se tam po úzkém betonovém chodníčku. Nejraději to tu mám na jaře. Je zvláštní pozorovat probouzející přírodu. Ze země vyrůstají krásné květiny, které si šeptají svá tajemství. Tráva se začíná pomalu zelenat. V létě je už všechno jinak. Ve vzduchu omamně voní květiny. Ale rychle tu je podzim a sychravé počasí. Toto období nemám moc ráda, všude se zabarvuje listí a začíná opadávat. Posledním ročním obdobím je zima. Je krásné, když se kolem sebe rozhlédnete a všude je bílý sníh. Krajina spí klidným a spokojeným spánkem.

JINDŘICH DAEGHSEL

„Tak dlouho chodíš se džbánem pro vodu, až ti dá někdo přes pus.“

Mé jméno je Jindřich Daeghsel. Narodil jsem se 6. července 2005 v Litomyšli v nemocnici. Moje bydliště se nachází v Uhersku v domě s číslem 65. Moje matka pracuje doma, otec pracuje v Belgii pro firmu Imperivm systems, která se zabývá vyvíjením robotiky. Mám dva bratry, staršímu bratru Patrikovi je 21 let a vlastní firmu na přepravu zboží. Můj mladší bratr Ondřej, který je 10 let star, chodí do Masarykovy základní školy v Dolní Rovni, kam chodím i já. Hlásím se na střední školu EDUCA v Pardubicích, obor programátor. Dokáži mluvit anglicky a mírně německy, ovládám různé práce s počítačem. Baví mě hraní počítačových her, ale také se rád podívám na nějaký seriál. Až na mírné alergie je můj zdravotní stav v pořádku.

Mé oblíbené místo

Krásných míst je na světě spousta, ale podle mě to nejkrásnější je občas na dosah ruky a ta úplně nejkrásnější jsou podle mě tam, kde se člověk narodí, alespoň to moje místo. Je skutečně kousek od mého domu. V lese za naší hájovnou je jedno tajuplné zákoutí. Stromy tady mají velmi staré kmeny, jejich kůra je hrubá jako tvář starého člověka. Koruny stromů propouštějí jen málo světla, les je tu tmavý, plný roztodivných stínů. Půda je zde podmáčená, místy se utvořila malá jezírka. Za ranního úsvitu se lesknou jako sklíčka zrcadel, stříbrných zrcadel, lemovaných zelenými rámy trav a rákosí. Mech je tu zelený a měkký, po ránu ozdobený diamanty rosy. A je tu stále živo, zástupy mravenců a brouků rozmanitých barev, záplava žlutých blatouchů a všude je slyšet ptačí zpěv. S pokorou chodím naslouchat ptačím áriím, jen občas přerušovaným tlukotem datla. A vůbec nejkrásnější jsou vrby u potoka. Na jaře vypadají jako nevěsty, ověčené závoji z mladých lístků. Na nohou mají střevíčky z bílých kvítků sasaneček. Potůček jimi protéká, pomalu a potichu se vine, jen žába, která tu kváká, ruší klid. Les je tu plný života, plný larev a rozmanitých vůní, rozličných rostlin a různých tvorů. A přece tak dokonalý. Vždy se sem vracím rád.

JAROMÍR HEMER

Jmenuji se Jaromír Hemer, bydlím v Trusnově, narodil jsem se 3. července 2005 v Pardubicích. Mé zájmy jsou fotbal, ve kterém mám pozici gólmana a hraji v TJ sokol Moravany, hraji taky nohejbal, trochu florbal. Věnuji se i počítačovým hrám. Dostal jsem se na Střední stavební školu Vysoké Mýto, obor stavebnictví.

Můj mobilní telefon Lenovo A1010

Mobilní telefon Lenovo A1010 patří do skupiny jednodušších zařízení, přesto je mezi mládeží ve velké oblibě. Přední stranu tvoří dotykový displej. U spodního okraje jsou tři nenápadná tlačítka, která urychlují práci s telefonem. K vypnutí a zapnutí zařízení slouží tlačítko na pravém boku krytu, kde se též nalézá tlačítko hlasitosti. Napájení systému se ukrývá na vrchní části krytu. Zde je také vstup na sluchátka. Zadní část krytu telefonu je částečně využívána na optiku fotoaparátu a svítilny. Mobilní telefon Lenovo A1010 patří mezi levnější přístroje, ale pro nenáročného uživatele je dostačující. Já jsem s ním velice spokojený.

ELIŠKA HROCHOVÁ

Narodila jsem se 18. března 2005 v pardubické nemocnici. Mým trvalým bydlištěm je Dolní Roveň, kde již devátým rokem navštěvuji Masarykovu základní školu v Dolní Rovni. Moje zájmové aktivity jsou hasiči, na které docházím už pátým rokem. Dalším koníčkem je florbal, který hraji za Roveň už třetí rok. Moje starší sestra studuje na střední škole v Chrudimi obor barman, číšník, barista. Moje budoucí zaměření je stejné, jako má moje starší sestra.

MOJE OBLÍBENÉ MÍSTO

Moje oblíbené místo se nachází v Horní Rovni na malém kopečku s názvem Praška. Někdy se tam i scházíme s kamarády. Často tam opékáme buřty a sledujeme západy slunce, protože je odsud na něj krásný výhled. Je odtud i hezky vidět na „Kuňku“. Místo se mi opravdu líbí, protože vždycky zapomenu na své problémy, je tu klid a ten krásný výhled tomu dodává kouzlo. V okolí dost často pozorujeme divokou zvěř, jako například srnky, zajíce... Na tom místě se nachází vysílač, polorozpadlá budova a stará vodárna, což se mi líbí, protože je tam spousta věcí na prozkoumávání. Místo je obklopené listnatým lesíkem. Kdykoli na toto místo přijdu, lépe se mi pozitivně přemýšlí a odcházím s lepší náladou. Chodí tam více lidí a i oni odcházejí se stejnými pocity jako já.

TEREZA JINDROVÁ

„Naplň své dny životem, ne život dny.“

Jmenuji se Tereza Jindrová, narodila jsem se 5. května 2005 v Pardubicích. V současné době bydlím v Dolní Rovni. Matka pracuje jako sestřička v zubní ambulanci v Moravanech a otec pracuje jako lékař ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové. Mám jednoho staršího bratra, kterému je 18 let a nyní studuje v Hradci Králové na gymnáziu Sion High School. Nyní jsem dokončila studium na

Masarykově základní škole v Dolní Rovni. Jako střední školu jsem zvolila Gymnázium Dr. Emila Holuba v Holicích. Mezi mé koníčky patří hra na housle, malování, bruslení, lyžování, plavání, cestování. Mám ráda zvířata a mé nejoblíbenější zvíře je kočka. Sama mám doma jednoho kocoura jménem Manda a kočku Ziku.

Zákoutí u potoka obrostlé stromy

K popisu jsem si vybrala své velice oblíbené místo, zákoutí u potoka obrostlé stromy. Byl krásný slunečný den. Bílé obláčky poskakovaly po obloze jako beránci po louce. Tráva šustila, jako by chtěla něco říct. Byla jasně zelená, když ji slunce ozařovalo svými jemnými, zlatavými paprsky. Vítr si pohrával s listy v korunách stromů. Šumění listů ve větru připomínalo šepot tisíce tichých hlásků. Sluneční paprsky prosvítaly korunami mohutných stromů. Ptáčci tančili okolo stromů, jako by oslavovali nový den. Stará vrba šustila svými dlouhými vlasy. Voda byla křišťálově průhledná. Šumění potůčku připomínalo horský pramínek, který utíkal ze svahu dolů. Nerada z tohoto místa odcházím, protože je mi tam příjemně a nemusím na nic myslet. Je to mé nejoblíbenější místo na odpočinek.

ŠTĚPÁNKA JOHANOVÁ

„Nikdy se nevzdávej.“

Jmenuji se Štěpánka Johanová a bydlím v Uhersku. V současné době mi je 15 let. Narodila jsem se 3. února 2005 v Hradci Králové. Mám jednu mladší sestru Nelu, která navštěvuje Masarykovu základní školu v Dolní Rovni. Moje matka se jmenuje Šárka a můj otec Jiří. Svůj volný čas trávím s kamarády a také s rodinou. Zbytek volného času zabírají také dva koníčky, tenis a hra na housle. Tenisu se věnuji již přes 8 let a na housle hraji 7 let. Mezi mé oblíbené předměty ve škole patří matematika a český jazyk. Po skončení základní školy nastoupím na střední školu Labskou v Pardubicích, obor Veřejnostně právní činnost.

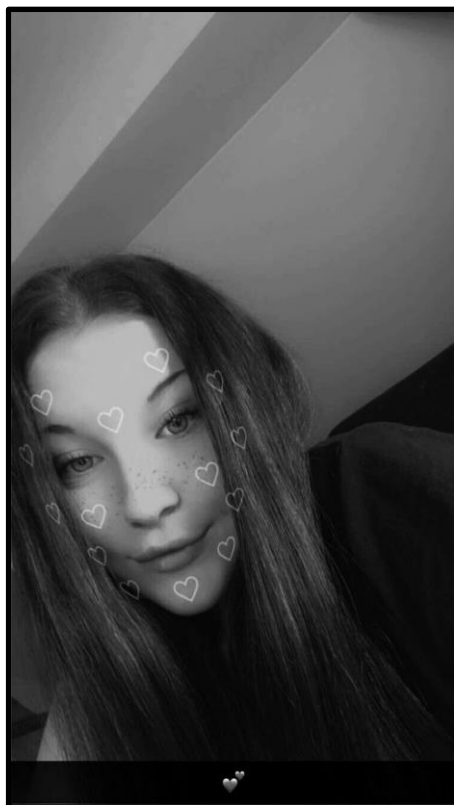

Můj prázdninový zážitek

Každý rok trávím s rodinou nějaký ten týden u moře. Všichni máme rádi teplo a relax a hlavně ty písčité pláže a šplouchající vlny. V den odletu 7. července 2019 jsme ještě před cestou na letiště dobalovali nějaké věci. Když jsme si byli jistí, že máme všechno, vyrazili jsme na cestu. Cesta na letiště trvá zhruba hodinu a půl. Po cestě na letiště jsme se stavovali v Mc'Donaldu na nějaké to "zdravé" jídlo. Dojeli jsme k okénku a taťka říká: „Dobrý den, my bychom si rádi objednali dvakrát nugetky s hranolky a dvakrát hamburger se salátem“. Po zaplacení objednávky jsme pokračovali v cestě dál. Cesta na letiště trvala už asi jen třicet minut. Na letišti musíme být vždy před odletem dvě hodiny. Když už jsme se pomalu přibližovali k letišti, mamka si vzpomněla, že zřejmě nechala naše cestovní pasy doma. A to začal být nervák. Mamka začala zmatkovat, taťka se snažil vymyslet, kudy se dostaneme nejkratší cestou zpět domů a naše Nelinka se v klidu dál cpala břicho chuťovkami od Mc'Donalda. A já? Já jsem si všechno v klidu zapisovala do notýsku, abych to potom mohla všechno převyprávět svým kamarádům a abychom se měli vždy čemu zasmát. Už jsme se pomalu přibližovali zpět k Pardubicím, když si mamka řekla, že by ty pasy mohly být ještě v kufrech. Když tohle taťkovi oznámila, myslela jsem, že už taťka začne vyvádět, ale on nic. Zachoval se jako správný gentleman, zastavil auto a šel se podívat do kufru, zda tam ty pasy nejsou. Celkem jsme měli tři kufry. Jeli jsme nabalení jako "Hujerovi". Otevřel první kufr, tam pasy nenašel, otevřel druhý kufr, tam také nebyly. Začal se modlit, aby byly v tom třetím. Když ho otevřel, ani tam pasy nebyly. Letadlo nám mělo letět za dvě hodiny a my jsme byli stále v Pardubicích. Pak přišlo něco, co jsme nikdo nečekal. Moje sestra Nela pasy vytáhla z maminčiny bundy. Všichni jsme koukali jako „vyorané myši“. Nakonec jsme se tomu všichni zasmáli a rychlostí blesku jsme uháněli na letiště. Už jsem si myslela, že naše auto vzlétne, jak rychle jsme jeli. Na letiště jsme přijeli taktak, letadlo mělo odlétat za 45 minut. Takže cestu z Pardubic do Prahy až na letiště Václava Havla jsme stihli v rekordním čase. Rychle jsme se šli odbavit a převzít si letenky. Pak už jsme jenom čekali na náš odlet do Egypta. Z tohoto adrenalinového zážitku a všeho okolo se celkem vyvinul dost dobrý zážitek, o který jsme po návratu z dovolené museli podělit se všemi známými, aby věděli, co je může čekat, když pojedou s blondýnkami na dovolenou. Dovolenu jsme si strašně moc užili a doufám, že takových vzpomínek bude ještě víc.

ANDREA KAPLANOVÁ

Jmenuji se Andrea Kaplanová. Narodila jsem se 27. května 2005 v Pardubicích. V současné době žiji v Dolní Rovni s matkou Markétou, otcem Milošem a sestrou Eliškou, které je 9 let. Ráda chodím ven se svými přáteli a obecně ráda s nimi trávím svůj volný čas. Dlouhodobě jsem navštěvovala sbor dobrovolných hasičů v Horní Rovni, ale teď navštěvuji sbor dobrovolných hasičů v Úhřeticích. Hlásím se na Střední odbornou školu a střední odborné učiliště obchodu a služeb v Chrudimi.

Noc

Noc začíná hned poté, co si potřese rukou se dnem. Na nebi se pomalu rozplývají plaché červánky a nastává černočerná tma. Světlo rychle mizí a stíny se začínají ztrácet. Vítr se uklidní a vane slabý vánek, který vytváří menší vlnky na hladině vody, od které se odráží třpytivě zářící hvězdy. Za hlubokým lesem vychází bledá luna, co shlíží dolů na zem a pozoruje svůj odraz v očích kolemjdoucích. Je ticho. Klidnou noc narušují zvuky přírody. Tajné šeptání listí, které už dávno nevisí na větvích stromů. Okolí se ochlazuje a města začínají rozsvěcet lampy, které v dálce ve tmě září jako malé diamanty. Všichni spí. Každý prázdný krok do nicoty a temnoty nikam nevede. Šum, tiché zvuky a tma svým závojem pokrývající celou krajinu. Noc, část dne, kdy je největší klid, ale nikdo v ní nechce zůstat sám.

JULIE KINDOVÁ

Jmenuji se Julie Kindová, narodila jsem se 28. prosince 2004 v Hradci Králové. Bydlím ve vesnici Komárov. Matka pracuje jako operátorka ve firmě BV Elektornik s.r.o, otec jezdí menším nákladním autem pro firmu Geis. Mám jednu mladší sestru, je jí 12 let, navštěvuje Základní školu v Dolní Rovni, kterou jsem navštěvovala i já 9 let. Po ukončení bych chtěla jít na střední školu stavební v Rybitví, vybrala jsem si obor pozemní stavitelství a architektura, který je zakončen maturitní zkouškou. Mám v plánu jít na vysokou školu a věnovat se tomuto oboru nadále. Běhala jsem asi 8 let za hasiče a hrála na lesní roh. Z hasičského sportu mám plno diplomů a medailí. Mám ráda zvířata, přírodu, auta a motorky.

Kdo je hasič?

Hasič je člověk, kterému v žilách koluje krev, jež se však často mění během zásahu v adrenalin. Jedinečným ho však nedělá jen jeho uniforma, odborná vyškolenost nebo velké auto, ale především jeho touha pomáhat. Hasiči jdou tam, odkud ostatní utíkají, jsou často tou poslední kapkou naděje, která umírá jako poslední. Vždy, 24 hodin denně, 7 dní v týdnu jsou tu proto, aby zachraňovali lidi. Vždy pomáhají, vždy jsou nablízku, aby obětovali vlastní život za životy, zdraví a majetek jiných. Ale často o ten svůj přijdou během zásahu. Hasič po vyhlášení poplachu nevidí nebezpečí, které mu hrozí, ale jeho myšlenkou je vyřešit situaci, která by pro někoho mohla znamenat konečnou. S hasičem nesouvisí jenom slova jako oheň, velké auto nebo voda. Je to hlavně jeho srdce, které musí být velké, aby uneslo bolest a utrpení ostatních. Hasič je hrdina, ale na rozdíl od hrdinů z televize a časopisů je skutečný, je z masa a kostí jako my. Proto všechno si hasičů musíme vážit.

KATEŘINA KLEJCHOVÁ

„Pokaždé, kdy se probudíš a dýcháš, každou noc, kdy zavřeš oči, každý den, kdy tvé srdce bije – to je smysl tvého života. Tak to nevzdávej a vydrž, nepřestávej. Každý nádech, má smysl. Jsi tu z nějakého důvodu.“

Jmenuji se Kateřina Klejchová, narodila jsem se 29. března 2005 v chrudimské nemocnici, odkud si mě moji rodiče přivezli domů, do Ostrova. Moje matka pracuje jako chemická laborantka a otec je klempíř, tesař a pokrývač v jedné osobě. Mám mladší sestru Simonu, která momentálně chodí na 1. stupeň MZŠDR. Ve volném čase si čtu, sleduji seriály nebo poslouchám písničky. Po ukončení studia na MZŠDR se vydám buď na Střední průmyslovou školu elektrotechnickou, obor grafika a webdesign nebo na Střední školu informatiky a ekonomie – DELTA, obor informační technologie.

Je tu jedno místo...

Je tu jedno místo, jež zná jen málo lidí. Sice je to jen strom, stojící uprostřed pustého pole, jehož větve se natahují k nebesům, jako by se ho chtěly dotknout. Pole je sice suché, mrtvé, mnoho zim neopečovávané, ale přestože nedokáže pomoci k životu rostlinám, je domovem mnohým malým stvořením, třeba myškám, které se tu starají o svá mláďata. Strom se začíná oblékat do svého zeleného oděvu a protahuje si své mohutné kořeny a větve po dlouhém zimním spánku. Přilétá pták, jenž je tu pokaždé, když se strom začne oblékat, a odlétá vždy, když začne barevné oblečení shazovat. Začne opravovat svůj příbytek, který si tu před svou dlouhou cestou nechal. Strom, s již plně zahalenou korunou v zeleném oděvu, se začíná zdobit bílými kvítky, které se pomalu probouzejí na jeho koruně. Když se slunce začíná více ukazovat, začne pomalu kvítky shazovat, čímž ozdobí pusté pole kolem sebe. Alespoň na chvíli vypadá, že opět ožilo. Čím méně se slunce zdržuje na obloze, tím více se strom obléká do barev, aby se zalíbil bledé tváři lunny v její jasné bílé záři, avšak i tento barvitý oděv odhazuje, čímž opět zdobí své okolí, do kterého se začínají zahrabávat obyvatelé tohoto pole, aby jim při jejich dlouhém spánku nebyla zima. Opět vyměňuje svůj oděv, tentokrát za čistě bílý, třpytivý, ale studený, zdá se však, že mu to nevádí, navíc tento oděv pokrývá nejen strom, ale i celé pole. Je ticho. Strom spí a s ním i ta malá stvoření, která tu jindy pobíhají. Jen jedna bytost tu nespí. Osoba. Člověk. Sedí tu na lavičce, již si vyrobil vlastníma rukama doma a sem si ji přinesl před tak dávnou dobou, že kořeny stromu, které si probojovaly cestu na zem, objímají nohy oné lavičky. Je tu klid a mír...

DANIELA KLEPALOVÁ

„Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítra.“

Jmenuji se Daniela Klepalová, narodila jsem se v Pardubicích, 30. září mi bude 15 let. Bydlím s rodiči v rodinném domě v Horní Rovni. Rodiče se jmenují Zdenka a Petr. Oběma je 45 let. Matka pracuje pro ČSOB, otec pro Bohemia rings. Mám dvě starší sestry, Kláru a Michaelu, obě pracují v České spořitelně. Můj oblíbený předmět je výtvarná výchova. Proto jsem se rozhodla studovat na střední škole Vizuální tvorby Hradec Králové, obor branding design. Mezi mé osobní záliby patří mimo umělecké tvorby i čtení sci-fi, fantasy a mang. Ve svém volném čase také ráda hraji volejbal, fotbal a věnuji se mé kočce - Čičitě.

Můj prázdninový zážitek

Jednoho srpnového dne o letních prázdninách jsme se s mamkou rozhodly jít si zaplavat. Vybraly jsme si náš oblíbený aquapark a jelo se. V aquaparku byla zábava a my si to velice užily. Asi po čtyřech hodinách jsme se vrátily domů, úplně bez energie. Přišla jsem do kuchyně a zavolala jsem na svou kočku, Čičitu. Chvilí jsem tam stála, ale přivítání nedorazilo, šla jsem se tedy po ní podívat. Začínala jsem být nervózní, k čemuž ještě přidalo to, že bylo v kuchyni otevřené okno. Podívala jsem se tedy i pod postel a za gauč, ale vše bylo marné. Už se ve mně začala hromadit panika, a tak jsem nakoukla i do mrazáku a lednice. Byla to pro mě zoufalá situace, ovšem potom mé uši zaslechly velmi známý zvuk. Tento zvuk přišel ze skříně, a já ji tedy otevřela. Za moment už kočka vyskočila ven a vypadala pobaveně. Já se na ni podívala, nejprve vyděšeně, ale poté s velkým úsměvem na tváři. Tak se mně i mamce ulevilo a Čičita měla alespoň dobrou náladu. Potom už byli všichni doma, táta, máma, sestra, já a samozřejmě i můj chlupatý mazlíček.

ELIŠKA KOPOVÁ

„Člověk by se neměl podceňovat, nic není nemožné.“

Jmenuji se Eliška Kopová. Narodila jsem se 17. prosince 2004 v Pardubicích. Od svého narození bydlím v Horní Rovni s mojí rodinou. Mám tři sourozence, dvě sestry a bratra, který navštěvuje konzervatoř v Kroměříži, obor hra na trubku. Od roku 2011 jsem navštěvovala Masarykovu základní školu v Dolní Rovni. Moje koníčky jsou hra na lesní roh a housle. Na jiné koníčky nemám čas, ale i tak se do svého volného času snažím zahrnout přátele, se kterými se vždycky ráda odreaguji. Hudbě se věnuji 9 let, už od malička. K tomuhle koníčku jsem se dostala díky svému bratrovi, který se věnoval a stále věnuje hře na trubku. Hudba mě natolik okouzila, že jsem si troufla na dva nástroje. Jelikož je to pro mě největší životní náplň, hodlám svůj talent rozvíjet na Konzervatoři v Pardubicích, kde budu studovat hru na housle a další rok hru na lesní roh. Můj životní cíl je se dostat do Vídeňské, nebo Berlínské filharmonie, protože jsou podle mého nejlepší na světě. Mezi mé největší životní úspěchy patří zlaté pásmo v mezinárodní přehlídce Mládí a Bohuslav Martinů, 3. cena v ústředním kole v komorních hrách na smyčcové nástroje, 1. cena a titul absolutní vítěz krajského a okresního kola v komorních hrách s převahou žesťových dechových nástrojů

Housle

Ve své slohové práci popisuji můj oblíbený smyčcový hudební nástroj, housle. Nejdůležitějšími částmi houslí jsou ozvučné skříně, na nichž nejvíce závisí kvalita zvuku. Skládají se z vyklenuté měkké vrchní a tvrdé spodní desky. Po stranách vrchní desky jsou umístěny otvory v podobě F, zvané zvukové průřezy. Obě desky jsou spojeny luby, kterých je celkem šest. Uvnitř skříně jsou dva velké a čtyři malé špalíky. Vyšší klenutí houslí má za následek slabší a něžný tón, nízká klenba naopak se projevuje mocnějším zvukem. Vrchní deska má být zpravidla ve středu nejsilnější a k okrajům se má zeslabovat kvůli nejideálnější rezonanci. Spodní deska je vcelku silnější a stejně jako vrchní deska k okrajům slábne a skládá se ze dvou dílů. K vypnutí, podpoře vyklenutí a kvůli stálému napětí strun se užívá tzv. žebra ze smrkového dřeva, které přiléhá těsně k vrchní desce. Každé housle mají svou duši, kolíček ze smrkového dřeva o průměru asi 5mm. Bývá umístěn za pravou nožkou kobylky a svou větší délkou vypíná obě desky, vlastně spojuje jejich kmitání. Bez tohoto kolíčku by zněla při hře pouze vrchní deska a zvuk by byl velmi plochý a nevýrazný. Dnešní nástroje mívají délku asi 35-36 cm a výška lubů je 30-31 mm. Hlavice má podobu spirálového závitu a říká se jí také šnek. Pod hlavicí je žlab, provrtaný pro kolíky. Spolu s hlavicí bývá vyroben z jediného kusu javoru, nebo hrušky. Dokonale uhlazený krk houslí je buď javorový, nebo hruškový. Kolíky jsou většinou z ebenového dřeva. Základní podmínkou je u nich tvrdost dřeva. Hmatník musí být rovněž z nejtvrdšího dřeva, a proto se zhotovuje z ebenu. Mimořádnou důležitost má kobylka, přenášející kmitání strun na vrchní desku. Bývá z javoru a její podstatnou vlastností je tloušťka. Silná kobylka zvuk tlumí, slabší mu dává ostrost. Struny vedené přes kobylku jsou připevněny ke struníku, který je na spodním okraji upevněn silnou strunou k tzv. knoflíku neboli žaludu. Nezbytnou součástí houslí je podbradek. Jako dřevěná podložka má u houslí funkci udržet nástroj pevněji pod bradou a zároveň zabránit, aby brada nevhodně tlačila na struník nebo na horní desku, a rušila tak její kobylku mezi strunami. Jeho úkolem je tlumit přenášení kmitů neboli intenzitu tónů. Podle mého názoru jsou housle nejlépe znějící smyčcový hudební nástroj.

FILIP KOPŘIVA

„ ... hlavní je se dobře najíst. “

Jmenuji se Filip Kopřiva, narodil jsem se 24. listopadu 2004 v Pardubicích. V současné době bydlím v Dolní Rovni, č. p. 102. Navštěvuji 9. ročník Masarykovy základní školy v Dolní Rovni. Po jejím ukončení bych chtěl studovat na Vyšší odborné a střední škole technické v České Třebové, obor výkonové a trakční systémy. Mluvím anglicky a ovládám práci s počítačem (MS Word, MS Excel, MS Power Point). Ve volném čase se věnuji počítačovým hrám a rekreačně cyklistice. Zajímají mě mobilní technologie a dění na železnicích. Můj zdravotní stav je dobrý.

Jaro na Ostravsku

Obraz, který popisují, namaloval Vojtěch Sedláček. Dílo se jmenuje Jaro na Ostravsku. Je namalováno olejovými barvami a není to originál. Hlavním motivem je husopaska ženoucí hejno hus na pastvu. Žena je oblečena v bílé košili a hnědé sukni, bez pokrývky hlavy. V pravé ruce drží dřevěný prut sloužící k popohánění hus. V hejnu hus je jedna starší bílá husa a sedm malých housátek. V popředí najdeme polní cestičku s bíle rozkvetlými stromy a keři. Na levé straně se nachází dřevěný plot, který odděluje les o cesty. Napravo můžeme nalézt alej již zmíněných stromů a trsy trávy se žlutými pampeliškami. O hlavním motivu jsem se již zmínil. V pozadí se rozléhá zelená louka a hustý tmavý les. Obloha je jasně modrá s malými mráčky. Obraz na mě působí příjemným a živým dojmem. Sám bych si ho domů koupil, protože venkovní krajina a lesy se mi líbí.

NATÁLIE KUČEROVÁ

„All the world is a stage...“ (Celý svět je jen jeviště...)

Jmenuji se Natálie Kučerová, narodila jsem se 5. dubna 2005 v Pardubicích. V současné době žiji v Litětínách u Pardubic. Matka pracuje jako vedoucí propagačního oddělení ve firmě Globus v Pardubicích, otec je podnikatel, který pracuje v rodinné firmě. Mám jednu mladší sestru Danielu, která v současné době navštěvuje Masarykovu základní školu v Dolní Rovni. Momentálně studuji 9. ročník MZŠ v Dolní Rovni. Absolvovala jsem baletní kurz, mluvím anglicky, německy a částečně francouzsky (slovem i písmem). Od dětství se věnuji cyklistice (závodně), hraní tenisu, jízdě na koni a kreslení.

Pokoj

Možná se to bude zdát fádňí, ale mým nejoblíbenějším místem je můj domov, přesněji řečeno malý pokojíček, kde se můžu vždycky schoulit. Pokojík není jen tak obyčejný. Mám tady krásný výhled do polí směrem k vesnici Uhersko. Ten výhled miluji. Daleko v poli stojí osamocený strom připomínající strom života. V zimě se tady snoubí bílý sníh se zemí, kterou alespoň na chvíli přikryje jako bílou peřinu. Právě v ní můžeme pozorovat stopy zvířat, nejvíce srnek, které hlad donutí přijít k obydlí, a my tím alespoň na chvíli můžeme splynout s „divokou“ přírodou. Můj krásný výhled na krajinu ničím neruší velký výběh pro našeho mazlíčka Denyho. Tento prostor spíš připomíná výběh pro velkou kočkovitou šelmu. Při pohledu z okna vidím i zahradní domek, který se stal hlavním útočištěm pro naši černou krásku, kočku Špiňtu. Miluji chvíle, když je po bouři a nebe se otevře novým pohledům. Občas namaluje různými štětci přímo naproti mně duhu. Samotné místo je malé, ale dokonalé. Mám zde všechno, co potřebuji, dřevěnou postel, kde si nechávám zdát ty nejlepší sny, velkou skříň na oblečení a další skříň připomínající mně, co mám ráda, neboť má jen pár šuplíků a jinak jsou v ní police. Na nich hned vidím fotky připomínající mi všechny, které mám ráda, knihy, učení a malý koutek. Dominantou je pařížská Eifellovka, která je neobyčejná, tajemná a pro mě příliš mystická. Svítí pokaždé jinou barvou. Mám tady pár svých výtvarných děl. Když mě políbí paní múza, velmi ráda kreslím. Nemám ráda abstraktní umění. Miluji realitu, kreslení postav. Je to nejlepší místo na světě, kam se ráda vrátím. Pociťuji zde bezpečí a lásku svých nejbližších, které mám na dosah.

NELLA MLÁDKOVÁ

„Štěstí v životě, život ve zdraví, zdraví v pořádku, pořádek v hlavě a hlavu v oblacích.“

Jmenuji se Nella Mládková, narodila jsem se 2. srpna 2004 v pardubické nemocnici. Narodila jsem o nějaký ten měsíc dřív, a tak jsem trávila svůj čas po porodu v inkubátoru. Už ve čtyřech letech jsem zdolala Sněžku, a tak jsem si zasloužila svého domácího kocoura jménem Harry. Se svou rodinou žiji v Dolní Rovni, mám dvě mladší sestry, můj otec se jmenuje Luboš a moje matka Michaela. Studovala jsem na základní škole v Dolní Rovni a hlásím se na Střední školu pedagogickou v Litomyšli, obor mimoškolní pedagogika, a když se to nepovede, moje kroky budou směřovat na Střední školu chemickou, obor bezpečnostně právní činnost. Na základní škole jsem čtyřikrát reprezentovala školu v běhu na 800 m a taky jsem se spolužáky vymýšlela různé akce pro děti nižších ročníků. Ve škole mě baví chemie a čeština. Mimo školu hraji sedm let na housle a ráda se zúčastňuji běžeckých závodů, jako je třeba Gladiator Race, ve kterém se mi povedlo v mladší kategorii být třetí.

Můj kocour

Rozhodla jsem se popsat domácího mazlíčka, jenž patří mně. Jedná se osmiletého britského kocoura, který slyší na jméno Harry. Narodil se v Ředicích v rodině, která žije v bytovce. Jeho výška činí zhruba třicet centimetrů, takže to není rozhodně žádný trpaslík. Při pohledu na něj vidím tmavě šedou, rovnou, krátkou a velmi hustou srst. Má kulatou hlavu a placatý nos, na konci zakřivený do hranatého tvaru a zakončený černým čumákem s malými nozdrami. Nad nosem vykukují dvě veselé, tmavě žluté oči, jež mají korálový tvar. Jeho malé uši jsou posazené kousek nad očima. Hlavu a tělo spojuje mohutný a krátký krk. Nad úzkým hrudníkem mu vyčnívá rovný hřbet. Tělo zakončuje středně dlouhý, ke konci se zužující ocas. Přední i zadní nohy jsou zakončené poměrně malými tlapkami a prsty, mezi nimiž je bohaté osrstění. Celé tělo působí rovně a svalnatě. Když přijdu domů ze školy, projevuje Harry vždy velkou radost, že mě vidí. Dává to najevo hlasitým vrněním. Je velmi hodný a chytrý. Pravidelně se mu doplňuje voda, granule a šťavnaté maso z kočičí konzervy. Mám ho moc ráda.

JAKUB NOVÁK

Jmenuji se Jakub Novák, narodil jsem se 13. června 2004 v Pardubicích. Po narození jsem bydlel v Polabinách se svou matkou a staršími sourozenci Lukášem a Veronikou. Mí rodiče zakoupili domek v Holicích, jejich vztah však nevydržel. Matka si našla nového přítele a narodila se jim má sestra Kateřina. Přestěhovali jsme se do domku ve Džbánově u Vysokého Mýta. V nedalekém Knířově jsem navštěvoval základní školu. Tam jsem chodil až do čtvrté třídy. Poté jsem začal navštěvovat školu ve Vysokém Mýtě, kam jsme se s matkou a mladší sestrou přestěhovali. Po roce jsme se odstěhovali do Litětín a já začal navštěvovat Masarykovu základní školu v Dolní Rovni, kde zdárně dokončuji devátý ročník. Nyní jsem přijat na SOU plynárenské do Pardubic.

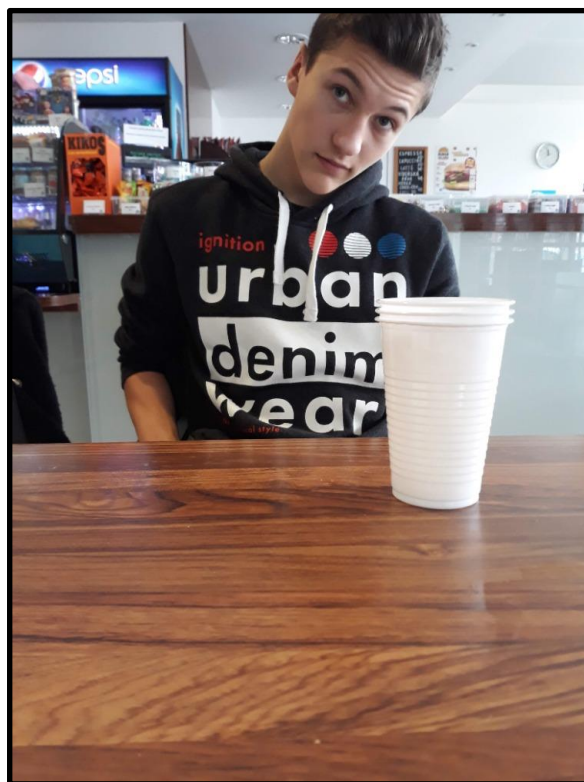
Jaro na Ostravsku

Autorem obrazu, který popisují, je Vojtěch Sedláček. Obraz je nakreslený olejovými barvami. Hlavním motivem je cesta, po které jde husopas, který žene husy, bílou husu a sedm malých housátek, ta ale mají žlutou barvu. Husopas je bos, je oblečený jen v hnědých kalhotách a bílém tričku. V pravé ruce má vrbový proutek. V popředí se nachází tráva a velký strom. Pozadí tvoří dřevěné domy, za nimi je vyobrazen les. Obraz se mi líbí, protože je zde zvýrazněné jaro.

JAKUB PINKAS

„O radost se člověk dělí, zatímco smutek nosí sám.“

Jmenuji se Jakub Pinkas, narodil jsem se 13. listopadu roku 2004 v Pardubicích. V současné době bydlím v Moravanech u Holic. Matka pracuje v České spořitelně, otec je zaměstnán jako skladník ve firmě Acerbis. Mám staršího bratra Tomáše, je mu 19 let a právě dokončil studium maturitního oboru autotronik na Střední škole automobilní v Holicích. Již devátým rokem navštěvuji Masarykovu základní školu v Dolní Rovni, dále se hlásím na Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Pardubicích, kde chci studovat obor informační technologie a programování. Mluvím anglicky a ovládám práci s počítačem (MS Word, MS Excel, MS Power Point) Mezi mé koníčky patří práce s počítači, sport všeho druhu, především jízda na kole. Také si rád zahraji videohry s kamarády. Můj zdravotní stav je dobrý.

Jaro na Ostravsku

Obraz, který před sebou vidím, se jmenuje Jaro na Ostravsku a namaloval ho Vojtěch Sedláček olejovými barvami. Hlavním motivem je bosý muž, který pase několik malých a jednu velkou husu. Muž je oblečen v čistě bílé košili a krátkých hnědých kalhotách. V ruce drží pár proutků, s nimiž popohání již zmíněné husy. Vpředu je prázdná polní cesta. Podél cesty roste světle zelená tráva. Vlevo od pasáčka se tyčí vysoký strom, nejspíš třešeň. Rozkvetlý strom vrhá na cestu tmavý stín. Vpravo roste několik, také rozkvetlých stromů, následně pár keřů. Za pasáčkem jde pár lidí směrem do vesnice. Vchod od vesnice značí malá brána vyrobená z dřeva. Za branou můžeme vidět střechy domů. Nad celou vesnicí je modrá obloha. Obraz se mi líbí, protože připomíná krásný jarní den. Působí na mě pozitivně.

PATRIK PINKAS

„Život není o tom, kolikrát padneš na pus, ale o tom kolikrát se dokážeš zvednout a jít dál.“

Jmenuji se Patrik Pinkas, narodil jsem se 21. dubna 2005 v Pardubicích. Od narození bydlím v Litětínách se svými rodiči a bratrem. Matka pracuje jako pracovník montáže ve firmě MSSL Dolní Ředice, otec je zaměstnán jako pracovník příjmu v Osevě Úhřetice a bratr je vyučen automechanikem, pracuje v servisu Dolní Roveň. V současné době ukončuji základní školu v Dolní Rovni a rozhodl jsem se pro obor automechanik na SŠA Holice. Můj koníček je fotbal, který hraji za MFK Chrudim. Moje úspěchy jsou z právě z fotbalu za dvakrát vyhranou krajskou soutěž.

Moje kopačky

K popisu předmětu jsem si vybral kopačky, protože hraji fotbal a boty se mi moc líbí. Mají velikost 47. Jsou černé s modrými pruhy z vnější strany a černými tkaničkami. Kopačky mají značku Adidas - nemeziz. Kopačky jsou známého fotbalisty Lionela Messiho. Už se těším, až je na jaře obléknu na první zápas. Moc se ale netěším, až je budu muset opět po každém zápase a tréninku umývat.

MICHAL RUDA

*„Yesterday is history, Tomorrow is a mystery but today is a gift.“
(Včerešek je historie, zítřek je záhada, ale dnešek je dar.)*

Jmenuji se Michal Ruda a bude mi 23. srpna 15 let. Narodil jsem se v pardubické nemocnici. Momentálně bydlím v obci Trusnov. Mé zájmy jsou hraní her na počítači, nohejbal (3. místo na turnaji v Holicích) a taky si občas rád zahraju fotbal s kamarády. Hlásím se na Střední průmyslovou školu elektrotechnickou Pardubice.

Chytrý telefon

Vlastním chytrý mobilní telefon značky LG, který jsem dostal ke svým třináctým narozeninám. Na horní části telefonu se nachází otvor na sluchátka a na zadní straně kamera. Celá zadní strana je krytá tvrdým šedým plastem, pod kterým se nachází sim karta. Zepředu vše skrývá tmavý dotykový displej. Pod ním má velkým písmem vytištěno LG. Úplně dole se nachází otvor na nabíjení. Telefon zvládne fotit, natáčet. Dají se na něm hrát různé hry. Svůj telefon používám často, a i když vím, že není nejlepší, vážím si ho.

RADEK ŠAFRÁNEK

Jmenuji se Radek Šafránek, je mi 15 let a bydlím v Dolní Rovni v okrese Pardubice. Narodil jsem se 20. května 2005 v Chrudimi. Hraji fotbal, kterému se věnuji od šesti let. Mezi mé další koníčky patří například stolní tenis, jízda na kole nebo běhání. Devět let jsem chodil na základní školu v Dolní Rovni. Mám dva sourozence, jednu sestru a jednoho bratra. Otec podniká v oboru geologie v Pardubicích. Po dokončení studia na základní škole se hlásím na Pedagogické lyceum se sportovním zaměřením do Chrudimi, kde hraji také fotbal v týmu MFK Chrudim. Mezi mé nejoblíbenější předměty ve škole patří tělocvik, angličtina a čeština.

Kopačky

Kopačky jsou bezpochyby nejdůležitější součástí fotbalisty a já se pokusím je popsat. Na první pohled je na kopačkách zřetelná modrá barva, ovšem okraje jsou růžové a podrážka je oranžová. Šněrování tkaniček je zvoleno klasicky přes nárt. Jednotlivou kopačku tvoří dohromady dvanáct špuntů, kopačky jsou ze syntetického materiálu a i díky tomu mám dobrý cit pro míč. Kopačky jsou značky Adidas a právě logo této firmy je vytištěno na vnější pravé straně kopačky. Vnitřek kopačky je tvořen kůží, která mi umožňuje pohodlné obutí do kopaček i následné hraní v nich. Špička kopačky je klasicky obloukovitého tvaru. Velikost kopaček mám 38. Vybral jsem si je, protože se mi líbil jejich design a byly mi pohodlné.

BARBORA ŠTORKOVÁ

„Člověk s velkými sny je mocnější než ten se všemi fakty.“

Jmenuji se Barbora Štorková, narodila jsem se 9. října 2004 v Hradci Králové. Bydlím v Horní Rovni. Moje matka pracuje na úřadě v Holicích jako I. T., otec pracuje ve firmě Bohemian Rings, kde zjišťuje tvrdost materiálů. Mám jednu mladší sestru Nikolu, je jí 12 let a chodí do šesté třídy. Základní školu jsem navštěvovala v Dolní Rovni, dále bych chtěla studovat na gymnáziu a potom pokračovat na vysoké škole. Ve škole mě baví tělocvik, výtvarná výchova, matematika a český jazyk. Ráda jezdím na snowboardu, bruslím, plavu, také mě baví florbal a volejbal. Kromě sportu ráda vařím, kreslím a maluji.

Jak se já a moje rodina vypořádáváme s COVID-19

Ze začátku to pro nás byla docela radostná zpráva, nemuseli jsme jít do školy, rodiče nemuseli do práce a stále dostávali plat, ale po čtrnácti dnech vše omrzí. Myslím, že každý si musel najít nějakou dlouhodobou aktivitu, kterou se zabaví. Například já jsem se rozhodla začít hrát na kytaru, jednu jsme totiž doma měli, ale protože mi to vůbec nešlo, pomalu jsem to vzdala a nahradila tuto aktivitu novou. Rozhodla jsem se sportovat. Chodím běhat čtyřikrát v týdnu a zatím to považuji za vcelku praktickou aktivitu, nyní uběhnu 7 km bez znatelného vyčerpání. Nechodím běhat sama, občas se mnou jde běhat teta, bratranec Tonda nebo mamka, která běhá dál než já, ale já ji jednou doběhnu. Taťka si usmyslel, že potřebujeme nový stůl do jídelny. A měl pravdu. Nohu stolu už má hotovou a desku si nechal na zakázku udělat. Pracuje na tom velmi usilovně a doufám, že stůl budeme mít do dvou týdnů hotový doma. Sestra ráda kreslí různé obrázky. Taky ráda peče, upekla mamce k svátku dort sachr. Také hraje na housle a jezdí s bratranci na skateboardu. Vedle nás bydlí babička s dědou, kterým tyto „prázdniny“ nijak denní plán nezkazily. Oba jsou totiž v důchodu, ale přesto se taky rozhodli dělat něco užitečného. Děda se rozhodl, že postaví novou králíkárnou, a protože je velmi zručný, nyní už nám nová, větší, třípatrová králíkárna stojí na dvorku. A tak nyní spravuje malou motorku. Babička nám vaří v době prázdnin obědy, vždy se nás ptá, co bychom chtěli. Vaří nám cokoli, o co si řekneme, od svíčkové, přes knedlo zelo vepřo, po jahodové knedlíky a gulášovou polévku. A když náhodou má více času, pečeme s ní buchty. Proto je nemožné snažit se držet nějaké diety. Můj strýc se zase rozhodl, že postaví bazén. Takže prvních pár dní vyměřoval díru na bazén, pak si pozval kamaráda s bagrem, který jámu vykopal, a tak to šlo dál a nyní bazén už stojí. Já jako odvážná žena jsem se rozhodla, že se v 19 stupních vykoupu. V bazénu jsem vydržela asi pět minut, ale i to považuji za úspěch. Je dobré, že žijeme všichni vedle sebe. Proto, i když jsme odříznutí od okolního světa, jsme vlastně všichni spolu. S bratranci se vidím každý den, ať už hrajeme deskové hry, jsme venku, nebo musíme jednotlivit mrkev, společně se nějak zabavíme. Máme doma trampolínu, a tak v době největší nudy skáčeme salta a přemety. Myslím, že nám to opravdu jde a že na trampolíně nejsme žádní začátečníci. Jediné, co nás brzdí ve vykonávání našich aktivit, je škola, ale po té dlouhé době jsem moc ráda, že vidím svoje spolužáky a spolužačky.

MIROSLAV VALLA

Jmenuji se Miroslav Valla, narodil jsem se 25. listopadu 2004 v Pardubicích. V současné době bydlím v Litětínách. Matka pracuje jako vedoucí ve sběrných surovinách Marius Pedersen s.r.o., otec je zaměstnán jako řidič kontejnerové dopravy. Mám jednu mladší sestru Kristýnku, které je deset let. Základní školu jsem navštěvoval devět let v Dolní Rovni. Po jejím ukončení se půjdu vyučit instalátérem na SOU plynárenské v Pardubicích. Ovládám práci s počítačem v programu MS Excel. Od dětství se věnuji bruslení a jízdě na kole.

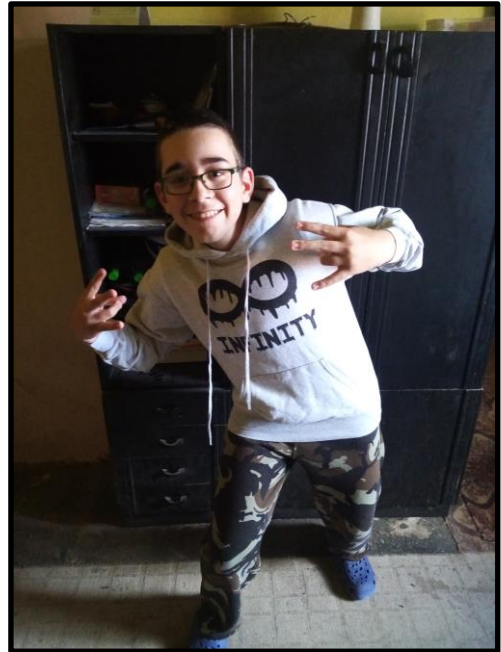
Můj první den na rybách

Jednoho dne, brzy ráno, mne taťka vzbudil s tím, že jdeme na ryby. To se ví, vyskočil jsem z postele jako kapřík nad hladinu. Nasedli jsme do auta a uháněli k vodě. Sluníčko už bylo nad obzorem, ale byla mi celkem zima. Asi až po hodině u jezera přišel první záběr. Byl to pěkný kapr a já měl plné ruce práce. Nikdy bych neřekl, že má takovou sílu. Potil jsem se víc než ten kapr. Po půl hodině jsem jej vytáhl. Měli jsme toho dost oba. Já i ryba. Byl to skvělý zážitek.

DOMINIK VÝBORNÝ

„Každý den je jen jednou za život.“

Jmenuji se Dominik Výborný. V současné době je mi 15 let a bydlím v Opočně. Narodil jsem se 17. ledna 2005. Moje matka se jmenuje Renáta, je jí 38 let. Mému otci, Jaroslavovi, je 40 let. Pracuje jako pokrývač střech. Mám tři bratry, Patrikovi je 16 let, Adamovi je 13 let a Erikovi je 7 let. Patrik studuje na SOŠ a SOU Labská Pardubice, obor kuchař – číšník. Adam studuje na Masarykově ZŠ v Dolní Rovni a Erik nastoupí na 1. stupeň na Masarykovou ZŠ Dolní Rovni. Ve škole mě baví sportovní hry a hudební výchova. Volní čas trávím sportováním. Baví mně ping pong. Jsem přijat na SOŠ a SOU Labské Pardubice, obor cukrář. Můj zdravotní stav je dobrý.

Ranní cesta do školy

Je letní ráno. V autobuse se pomalu rozprostírá šero. Odrhnu oči od rozehrané mobilní hry. Přes okno koukám na přírodu. Podél silnice se objevují první louky a pole. Autobus zpomaluje, blíží se školní zastávka a pak vystupuji a jdu do školy. Ve škole se převléknu do školních bot a jdu do třídy.

